

LAUREAȚII FESTIVALULUI-CONCURS „ANDREI MUREȘANU”

EDIȚIA A IV-A, 2006

Secțiunea liceu

premiul I: Iulia Comșa, clasa a X-a
Colegiul Național „Andrei Șaguna” – Brașov

FLUID

pe o grămadă de fire de iarbă.
cu urechea plecată pe o grămadă de fire de iarbă.
cu urechea zgâriată de ideea contactului dintre iarbă și auz.
în continuitatea sângelui
pulsat timp de să-uit-câte minute
deasupra firelor de iarbă îngrămădite.
și Doamne sunt verzi!
unde-oi fi lăsat ultima dată lumina de pe hol închisă?

or fi trecut câteva ore sau
câteva trenuri
câteva gânduri
câteva fire de iarbă?

or mai fi câteva ore sau
câteva note muzicale
câteva visuri
câteva germinații
câteva fire de iarbă rupte?

fire de iarbă astea nu sunt
care mă gădilă-n ureche;
nu stau întinsă pe pământ
și nici nu ascult cum cântă verdele;
sângele nu-mi mai tremură
și încă nu am ridicat receptorul.
mi s-a părut că ar suna
măine?
la miezul nopții?
cine se trezește ca să vadă că nu e eclipsă?

Premiul II – ex aequo: Iulia-Dorina Stanciu, clasa a IX-a
Colegiul Național „Andrei Șaguna” – Brașov

SPĂRGĂTORUL DE VERSURI

Tu, cititorule ...
Ești doar un amator psihanalist.
În esență nu pricepi nimic din rescrierile fanteziste ale gândurilor mele.
Vizualizezi, ascuți, protestezi, te scufunzi într-o pură plăcere estetică.
Atât ...
Eu pot fi tu atunci când îi citesc pe alții,
Dar tu nu poți fi niciodată eu, căci eu mă ridic undeva deasupra pulsului autohton,
Mă-mpiedic de-o trăire și rămân în domeniul creației triumfale.
La mine, cuvântul e doar forma ciopârțită pe care o adoptă structura-mi sufletească ...
E sclavul simțirii.
La tine, slova e însăși unealta cunoașterii.
Vezi, asta-i diferența între mine și tine.
Eu aș vrea să îți permit să mă otrăvești cu realismul și nepăsarea ta,
Dar mi-e imposibil.
Mi-aș dori ca de fiecare dată când îmi citești câte-un rând să evadezi pe tărâmul meu.
Poate că și tu ai vrea, dar știi că-n realitate n-ai rezista mai mult de o milisecundă acolo ...
Și știi de ce?
Pentru că acolo n-ai să găsești poemul ce s-ar chema pretextul ideal al:
Mini-nostalgiei, mini-solitudinii, mini-lașității, mini-neîncrederii, mini-mini ... tale.
Acolo abandonezi această latură juvenil-visătoare a lectorului-spărgător de versuri,
Acolo ai să mă găsești pe mine, poetul-om,
Suspendat pe arterele unui simpozion jubiliar al propriei conștiințe.
Acolo sunt eu, cel ce nu poartă smochingul accesoriizat cu aripi de vers,
Acolo sunt eu în nud, biciuit de propriile emoții, priviri ori gânduri,
Trecând printr-o fază din procesul creației ...
Acolo, sunt chinuit de mine însumi.
Aici sunteți voi, cei ce mă torturați prin criticile voastre.
Și totuși ... sunteți voi unici destinatari ai produsului final al creației mele,
Sunteți voi, spărgătorii mei de versuri.

Premiul II – ex aequo: Sânziana Mardale, clasa a X-a
Colegiul Național „Andrei Țaguna” – Brașov

LOCUL ARIPILOR

...

Aripile cresc
și se nasc
din coasta
ta
stau și așteaptă
să le ridici
se uită
în jurul tău
te văd

sunt prinse
cu frânghii
de oase
sunt foi de
ceară
și nisip
și vânt umed de toamnă
soarele apune în ele
sunt izvorul
din care
curge
pământul
și râul
ce își croiește drum prin
mare

ia viața
în mâini
și arunc-o
pe o piatră

alung-o din vis
ascunde-ți aripile
aruncă-te
creație a haosului
și zboară cu aripile
nenăscute

...

Premiul III: Ilinca Munteanu, clasa a IX-a
Colegiul de Științele Naturii „Emil Racoviță” – Brașov

EPILOG

Copile-nchide ochii
și uită de-a ta cruce.

O noapte ți-a rămas
să spui, să plângi, să taci.
Nu-ți arde-n piele jertfa,
o urmă să te apese.

Un singur cer de smoală ai,
să zbori, să țipi, să crezi.
Nu mai gândi, nu spune vorbe goale
știind că pleci cu răsăritul.

O cupă ai în a ta mână
în ea să plângi, lasă-mi doar sarea
s-o pot privi în alte nopți.
Și praf de om
s-ating ...
nisip de stele-n palmă.

Copile, te trezește,
pe umeri porți o cruce.

Mențiune: Andreea Zaharie, clasa a IX-a
Colegiul Național „Andrei Șaguna” – Brașov

MISTER

Tu, cel ce sub gene înghiți pământul
Și când respiri stârnești vântul,
Îndrăznești să fii din nou Cuvântul?

Când îți reverși pletele-n lume
Peste munți și în pădure, oh! Tu, cel fără nume!
Nu uita Cartea ce spune!

Moise a șters-o, dar eu știu
Porunca spusă decât celelalte, mai târziu:
Să iubești mai mult decât ești, suflete pustiu!

Când tușești tubercolic cu stele
Ai grijă să nu ne îmbolnăvești cu ele!
Strânge-le-n șirag mărgele!

O să port durerea ta semeț!
Fi-va visul cel mai de preț
Steaua polară scuipată cu dispreț!

Fierea ți-ai vărsat-o-n chip de lună
Și adesea simt cum mă sugrumă
Ochii ei lăptoși de fecioară bătrână.

Mă împiedic de o piatră și mă înec în apă
Doar ca să scap de privirea ta necurată.
Dar în valuri, miile tale gânduri înoată.

Și zbor și mă pierd în cearcănele-ți fără capăt.
Alunec și mă agit și freamăt,
Dar nu pot scăpa: ochii tăi sunt lacăt!

Uneori mă întreb ce-aș putea fi eu
Decât o aluniță pe obrazul tău de Dumnezeu?
Nenumitule, poți purta secretul lumii atât de greu?

Mențiune: Robert Lazăr, clasa a XI-a
Colegiul Național „Dr. Ioan Meșotă” – Brașov

POEME ÎNTR-UN VERS

DURERE:

Normandia e-n flăcări; la fel și sufletu-mi.

DEZAMĂGIRE:

Acolo, la lumina lunii, tu nu erai ... eu, da.

ABSTRACT:

Eu eram trist, tu erai plecată – ne completam.

REFLEXIE:

Oglindește-mi ochii într-un ocean de rouă albastră.

SÂNGE:

Te-am străpuns cu-a mea săgeată; și n-a curs nimic.

VIN:

Ai gustat din Bacchus, eu din Cupidon.

PLEC:

Am lăsat în urmă o dâră de cenușă. Tu ce-ai lăsat?

CIMITIR:

Loc de veci în care cadavrele trăiesc fără mâncare.

LACRIMI:

Păsările zboară, florile-nfloresc, eu ... plâng.

CUMPĂRĂTURI:

Sacoșa de argint curat și-un sac de lacrimi șterse.

Secțiunea: gimnaziu

Premiul I: nu s-a acordat

Premiul II – ex aequo: Alexandra Sorescu, clasa a VIII-a
Școala Generală nr. 6 „Jacob Mureșianu” – Brașov

STANȚE PENTRU O TINEREȚE BĂTRÂNĂ

Uită-te la ceas!
Vezi cât e?
Nu vezi! Pentru că nu vrei să vezi ...
Uită-te la mine!
Mă vezi?
Nu mă vezi pentru că nu exist ...
Uită-te în jur!
Vezi ceva?
Nu vezi pentru că ai rămas singur pe lume ...

Privesc același asfințit de soare,
Privesc adesea și mă-ntreb de ce doare,
Simt că mă pierd în amintiri ce vin mereu –
Tot mai pustiu e-acum în sufletul meu!
Aș vrea să știu dacă-ți mai pasă,
Aș vrea să-mi spui
C-am pierdut și e doar vina ta,
Aș vrea să știu ...
Gânduri m-apasă,
Tot timpul m-ai făcut să cred în tine,
Azi mi-ai lăsat doar amintiri ce dor
Mi-e greu!
Văd pământul înghețat ...
E mai cald decât în inima mea!

E noapte!
Doar lacrimile curg
Nemuritoare-n veci.
E-o neagră noapte ...
Acum lucefierii și-au stins
Lumina, în sufletul aprins
Pe altă lume acum plâng,
Cu voci închise în mormânt.
Dar dragostea purtată lor
Nu se va stinge nici când mor!

Oh! Dacă ați fi rămas aici ...
Să mă vedeți crescând, răsând,
Ori numai tristă sau plângând!

Când a început ...
Nu am simțit nimic!
Și mă pierdeam în nimicul din mine
Și eram încurcată ...
Și îți spun că sunt singură ...
Dar pot să văd cuvintele dezvăluite ...
Singurul lucru care mi-a mai rămas să-l simt
E singurătatea!

Vreau să mă vindec ...
Vreau să mă vindec!
Vreau să eliberez durerea,
Ținută captivă prea mult!
Vreau să mă simt aproape de ceva
Vreau să mă așez pe locul meu!
Caut liniștea și pacea de care am
nevoie ...

Mă simt murdară ...
Am prea multe de îndurat,
Care m-au îngropat deja în propria-mi piele ...

Premiul II – ex aequo: Luiza Ilie, clasa a VIII-a
Școala Generală „Buică Ionescu” – comuna Glodeni (Dâmbovița)

IPOTEZA

lui Eminescu

De mi-ai fi dat chip,
m-ai fi văzut.
De mi-ai fi dat glas,
m-ai fi auzit.
Dar mi-ai dat doar suflet
și m-ai simțit
și m-ai visat
vis ferice,
timp îndelungat.
De-ai fi avut puterea
să mă fi așteptat
până timpul
în loc ar fi stat,
poate-aș fi apărut
sub forma îngerului
ce sunt.
Dar setea de iubire absolută
în tine aprinsă
te-a făcut să renunți,
să părăsești lacul,
codrul,
teiul,
ce pe vecie
martori ți-au fost
poveștii de iubire
întru veșnicie.

Premiul III: Andreea-Raluca Anghelescu, clasa a VII-a
Școala Generală „Buică Ionescu” – comuna Glodeni (Dâmbovița)

SPERAM ...

Speram să pot duce mai departe durerea,
speram ca ea să mă ducă mai departe,
din nou mai mică mi-era puterea
și visele-mi legate erau de durere.

Speram să pot atinge iarăși fericirea,
speram ca ea să pătrundă în sufletul meu,
voiam să plutesc din nou în copilăria
visului și a gândului meu.

Speram să zbor în adierile liniștei,
speram, speram din nou și iar speram,
zburam alături de zorii zilei,
zburam, speram și iar zburam ...

Mențiune: Andrei Cojea, clasa a VIII-a
Școala Generală nr. 28 – Brașov

MĂ-NTREB

Mă-ntreb neîncetat de ce și cum ...
mă-ntreb și mă măsoar mereu pe mine.
Aș vrea să știu cine sunt eu și care-mi este rostul.
Astăzi mă-nalț și-ating
cu o mână cerul
și mă-ncălzesc cu razele de lună ...
dar mâine ...
mâine poate am să cad
și mai grea-mi va fi căderea cu cât mă-nalț acum.
Privesc pe cer spre soare
și nu îmi pare că eu aș fi mai mic,
ba chiar mai tare decât el că strălucesc îmi pare.
Dar mâine ...
mi-e teamă că mâine mă voi stinge
și mă voi prăbuși în mine
într-o mare de-ntuneric și durere.

Mențiune: Mădălina-Mihaela Miloi, clasa a V-a
Colegiul Național „Andrei Șaguna” – Brașov

DACĂ AȘ FI ...

Dacă aș fi o pasăre albastră
Aș zbura spre necunoscut
Într-o lume misterioasă
Plină de-un infern tăcut.
Aș zbura peste mări și țări,
Peste amintiri senine,
Când viața era în culori
Și eu mă gândeam la tine.

Dacă aș fi un curcubeu
Aș desface ceața
Și aș face ca mereu
Să nu se termine viața.
Aș aduna petale de flori
Și raze de boare
Și aș face o coroană
Pentru mândrul soare.

Dacă aș fi o mare fără fund
Aș murmura etern
Și aș aduna câte-un gând
Îndrumându-l spre infern.
Aș trimite valuri reci
Spre țărmuri îndepărtate
Și aș face apele seci
Ca tu să nu mai poți să pleci.
